PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)
2004. gada 14. oktobrī *

Lieta T-137/02

Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG, Malhova [*Malchow*] (Vācija), ko pārstāv S. Felkers [*S. Völcker*] un J. Heitekers [*J. Heithecker*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvji, kam palīdz M. Nunjesa-Millere [*M. Núñez-Müller*], advokāte, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 15. janvāra Lēmumu 2002/821/EK par valsts atbalstu, ko Vācijas Federatīvā Republika piešķīrusi *Pollmeier GmbH*, Malhovā (OV L 296, 20. lpp.).

* Tiesvedības valoda – vācu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesnese V. Tīli [*V. Tiili*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*], M. Vilars [*M. Vilaras*] un N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*],

sekretāre D. Kristensena [*D. Christensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 4. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Komisijas 1996. gada 3. aprīļa Ieteikuma 96/280/EK par mazo un vidējo uzņēmumu (MVU) definīciju (OV L 107, 4. lpp.) preambulas astoņpadsmitā un deviņpadsmitā apsvēruma redakcija ir šāda:

"[Ņ]emot vērā to, ka neatkarība ir arī viens no pamatkritērijiem, jo MVU, kas pieder lielai uzņēmumu grupai, ir pieejami līdzekļi un atbalsts, kuri nav pieejami līdzīga lieluma konkurentiem, un ka tāpat jāizslēdz MVU juridiskās konstrukcijas, kuru rezultātā veidojas grupas, kuru ekonomiskā ietekme faktiski pārsniedz MVU iespējas;

ņemot vērā to, ka attiecībā uz neatkarības kritēriju dalībvalstīm, [Eiropas Investīciju bankai], [Eiropas Investīciju fondam] jānodrošina, lai no šīs definīcijas neizvairītos uzņēmumi, kurus, lai arī formāli tie atbilst šim kritērijam, faktiski kontrolē viens liels uzņēmums vai kopīgi vairāki lieli uzņēmumi."

2 Atbilstoši Ieteikuma 96/280/EK divdesmit otrajam apsvērumam, "[..] jānosaka pietiekami stingras MVU definīcijas robežas, lai tiem paredzētie pasākumi patiešām sniegtu priekšrocības uzņēmumiem, kuru lielums rada tiem grūtības".

3 Šī ieteikuma pielikuma 1. pants ar nosaukumu "Komisijas pieņemtā mazo un vidējo uzņēmumu definīcija" paredz šādus kritērijus (turpmāk tekstā — "MVU definīcijas kritēriji"):

"1. [MVU] ir uzņēmumi:

— kas nodarbina mazāk nekā 250 personas

— un kuru

gada apgrozījums nepārsniedz 40 miljonus [EUR] vai arī

gada bilances kopsumma nepārsniedz 27 miljonus [EUR],

— un kas atbilst neatkarības kritērijam, kurš formulēts 3. punktā.

[..]

3. Par neatkarīgiem uzskatāmi uzņēmumi, kuru kapitāla daļas vai balss tiesības 25 vai vairāk procentu apmērā nepieder uzņēmumam vai kopīgi vairākiem uzņēmumiem, kas neatbilst MVU definīcijai [..].

4. Lai aprēķinātu [1. punktā] minēto slieksni, jāsummē [atbalsta] saņēmēja uzņēmuma un visu to uzņēmumu dati, kuros tam tieši vai netieši pieder kapitāla daļas vai balss tiesības 25 un vairāk procentu apmērā.

[..]

6. Ja bilances slēgšanas dienā saskaņā ar uzņēmuma datiem noteiktais darbinieku skaits vai noteiktais finanšu slieksnis tiek pārsniegts vai netiek sasniegts, uzņēmums iegūst vai zaudē "MVU" statusu [..] tikai tad, ja šis apstāklis atkārtojas divus gadus pēc kārtas.

[..]

8. Apgrozījumu vai bilances kopsummu novērtē, ņemot vērā pēdējo apstiprināto divpadsmit mēnešu laika periodu. Jaundibinātam uzņēmumam, kura pārskati vēl nav apstiprināti, ņem vērā slieksni, ko iegūst, labticīgi novērtējot tā darbību tekošā finanšu gada laikā."

4 Komisijas paziņojuma 96/C 213/04 par Kopienu vadlīnijām valsts atbalstam MVU 3.2 punktā ar nosaukumu "Mazo un vidējo uzņēmumu definīcija" (OV 1996, C 213, 4. lpp., turpmāk tekstā — "MVU uzraudzība"), tā 1. un 4. apakšpunktā, noteikts:

"Piemērojot šīs vadlīnijas, [MVU] definē saskaņā ar Ieteikumu [96/280].

[..]

Trīs kritēriji (darbinieku skaits, apgrozījums vai bilances kopsumma, neatkarība) ir kumulatīvi — tas nozīmē, ka uzņēmumam vienlaicīgi ir jāatbilst visiem trim kritērijiem. Neatkarības kritērijs, saskaņā ar kuru liels uzņēmums nevar iegūt 25 procentus vai vairāk [MVU] kapitāla daļu, izriet no vairāku dalībvalstu prakses, kur šo procentu uzskata par robežu, virs kuras kļūst iespējama [uzņēmuma] kontrole. Lai ietvertu tikai uzņēmumus, kas ir faktiski neatkarīgi [MVU], jāatbrīvojas no [MVU] juridiskām konstrukcijām, kas veido ekonomisku grupu, kuras ietekme pārsniedz [MVU] iespējas. Lai noteiktu darbinieku skaita un finanšu slieksni, jāsummē [atbalsta] saņēmēja uzņēmuma un visu to uzņēmumu dati, kuros tam tieši vai netieši pieder kapitāla daļas vai balss tiesības 25 un vairāk procentu apmērā."

5 Likums par kopējo interešu noteikto uzdevumu (*Gemeinschaftsaufgabe*), lai uzlabotu reģionālo ekonomisko struktūru, izveido Vācijas vispārējo reģionālā atbalsta sistēmu. Komisija 1999. gada 12. jūnijā apstiprināja divdesmit septīto ietvarplānu (turpmāk tekstā — "Divdesmit septītais ietvarplāns") (OV C 166, 9. lpp.) laika periodam no 1996. līdz 1999. gadam, kas pieņemts, piemērojot šo likumu. Saskaņā ar Divdesmit septīto ietvarplānu attiecībā uz Meklenburgas-Priekšpomerānijas pavalstī veiktajiem ieguldījumiem, atbalstu var piešķirt līdz pat 50 procentu apmērā no tādu ieguldījumu bruto summas, par ko var saņemt atbalstu (turpmāk tekstā — "pieļaujamās bruto ieguldījumu izmaksas") MVU gadījumā un 35 procentu apmērā lielo uzņēmumu gadījumā.

6 No Komisijas lēmumiem par EKL 93. panta 2. punktā (jaunajā redakcijā — EKL 88. panta 2. punkts) paredzētās procedūras uzsākšanu izriet, ka attiecībā uz Divdesmit septīto ietvarplānu (OV 1999, C 80, 3. lpp.) un Divdesmit sesto ietvarplānu (OV 1997, C 341, 4. lpp.) šīs divas sistēmas ievēro MVU uzraudzībai paredzēto MVU definīciju.

Prāvas rašanās fakti

7 1998. gada 27. maijā prasītāja, tolaik saukta *Pollmeier GmbH, Malchow*, iesniedza lūgumu sniegt atbalstu ieguldījumu veidā. Ar 1998. gada 2. septembra lēmumu, kas grozīts 1999. gada 12. maijā, Meklenburgas-Priekšpomerānijas pavalsts ekonomikas ministrs, piemērojot Divdesmit septīto ietvarplānu, piešķīra prasītājai atbalstu ieguldījumu veidā kokzāģētavas būvniecībai Malhovā. Šo kokzāģētavu vajadzēja uzcelt atbalstāmajā reģionā atbilstoši EKL 87. panta 3. punkta a) apakšpunktam. Atbalsts 16 384 600 Vācijas marku [DEM] (EUR 8 377 313) apmērā veidoja 30,23 procentus no pieļaujamo bruto ieguldījumu izmaksām, kas sasniedza summu 54,2 miljonu DEM (27,7 miljonu EUR) apmērā.

8 Papildu piemaksa par ieguldījumiem tika piešķirta 9,3 miljonu DEM (4,75 miljonu EUR) apmērā, kas atbilst 17,15 procentiem no pieļaujamo bruto ieguldījumu izmaksām. Turklāt 1999. gada 27. janvārī prasītāja saņēma no Eiropas Rekonstrukcijas programmas fondiem kredītu 5 miljonu DEM (2,55 miljonu EUR) apmērā ar likmi 3,75 procenti gadā. Priekšrocības, ko sniedza samazinātā procentu likme, veidoja 0,8 procentus no pieļaujamām bruto ieguldījumu izmaksām. Kopumā iepriekš minētie atbalsta pasākumi veidoja 48,18 procentus no pieļaujamām bruto ieguldījumu izmaksām.

9 Saņemot vairākas sūdzības par atbalsta piešķiršanu prasītājai, ar 2000. gada 17. aprīļa vēstuli atbildētāja brīdināja Vācijas Federatīvo Republiku un lūdza to sniegt visu vajadzīgo informāciju, lai atbildētāja varētu noteikt, vai atbalsti prasītājai piešķirti saskaņā ar iepriekš apstiprināto sistēmu.

10 Uz šo brīdinājuma vēstuli Vācijas Federatīvā Republika atbildēja ar vēstulēm, ko atbildētāja saņēma 2000. gada 22. maijā, 16. jūnijā un 9. augustā.

11 Ar 2001. gada 13. marta vēstuli atbildētāja vienlaicīgi informēja Vācijas valdību par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru un pieprasīja, lai tā sniedz informāciju, piemērojot 10. panta 3. punktu 1999. gada 22. marta Padomes Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta (jaunajā redakcijā — 88. pants) piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.). Ieinteresētās puses tika informētas par šīs procedūras uzsākšanu un, publicējot iepriekš minēto vēstuli 2001. gada 9. jūnija "Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī" (OV C 166, 5. lpp.), aicinātas darīt zināmas šo pušu iespējamās piezīmes.

12 Ar 2001. gada 15. maija vēstuli Vācijas Federatīvās Republikas valdība iesniedza savas piezīmes par lēmumu uzsākt procedūru un atbildēja uz iepriekšējā punktā minēto prasību.

13 2002. gada 15. janvārī atbildētāja pieņēma Lēmumu Nr. 2002/821/EK par prasītājai piešķirto Vācijas Federatīvās Republikas valsts atbalstu (OV L 296, 20. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums").

14 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādā redakcijā:

"Pirmais pants

[Vācijas Federatīvās Republikas] [prasītājai] piešķirtais atbalsts EUR 3 650 860 apmērā nav saderīgs ar kopējo tirgu [..]."

15 Noskaidrots, ka atbalsta piešķiršanas brīdī prasītājas kapitāls pilnībā piederēja sabiedrībai *Pollmeier GmbH,Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg*, kuras kapitāls pilnībā piederēja Polmeijera [*Pollmeier*] kungam. Sabiedrībai *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb* tāpat piederēja 60 procenti sabiedrības *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* kapitāla, bet Polmeijera kungam piederēja atlikušie 40 procenti kapitāla.

16 Līdz 1998. gada 1. jūnijam Polmeijera kungam tāpat piederēja 74,25 procenti amerikāņu sabiedrības *Inland Wood Specialities, LP, Spokane* kapitāla (turpmāk tekstā — "*IWS*"), vienlaikus viņa brālim piederēja atlikušais kapitāls. 1998. gada 1. jūnijā Polmeijera kungs cedēja 41 procentu *IWS* kapitāla daļu savai māsai, Tegelkampas [*Tegelkamp*] kundzei, un 10 procentus Gotvalda [*Gottwald*] kungam. No šīs dienas viņam pieder tikai 23,25 procenti *IWS* kapitāla.

17 1999. gada 17. jūlijā sabiedrība *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* cedēja savu aktīvu un pasīvu kopumu, izņemot sabiedrībās *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* un *Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG* piederošās daļas, sabiedrībai *Pollmeier Leimholz GmbH, Rietberg*, kas bija izveidota šim nolūkam. Līdz ar to sabiedrības *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb* juridiskā adrese no Rītbergas [*Rietberg*] tika pārvietota uz Kreicburgu [*Creuzburg*] un sabiedrība mainīja nosaukumu, kļūstot par *Pollmeier Massivholz GmbH, Creuzburg*. Turklāt sabiedrība *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* kļuva par sabiedrību *Pollmeier Creuzburg GmbH & Co. KG, Creuzburg*, tupretim prasītāja, līdz tam saukta par *Pollmeier GmbH, Malchow*, kļuva par *Pollmeier Malchow GmbH & Co. KG, Malchow*.

18 Apstrīdētā lēmuma motīvu daļā ietverti šādi paskaidrojumi:

"56. 1998. un 1999. gadā [prasītājam] piešķirtais atbalsts kokzāģētavas būvniecībai Malhovā, veidojot kopējo bruto ieguldījumu intensitāti 48,18 procentu apmērā, tika šķietami piešķirts atbilstoši Komisijas iepriekš apstiprinātai reģionālo atbalstu sistēmai [Divdesmit septītais ietvarplāns, likums, kas paredz nodokļu atlaides par ieguldījumiem, Eiropas Rekonstrukcijas programmas fondi].

[..]

59. Atbildētāja atzīmē, ka pasākumi tika veikti EKL 87. panta 3. punkta [a) apakšpunktā] minētajos atbalstāmajos reģionos. Atbildētāja tāpat atzīmē, ka, atbilstoši attiecīgo atbalstu sistēmai, maksimāli pieļaujamā atbalsta intensitāte šajos reģionos var sasniegt 35 procentus bruto lielajiem uzņēmumiem un 50 procentus bruto MVU. Šī likme veido kopējam atbalstam piemērojamās robežas, ja atbalstus vienlaicīgi piešķir atbilstoši dažādām reģionālajām sistēmām vai no vietējo, reģionālo, valsts vai Kopienu līdzekļiem.

60. Ņemot vērā atbalsta kopējo bruto intensitāti 48,18 procentu apmērā, jāatgādina, ka, piešķirot [prasītājai] atbalstu, acīmredzami tika iepriekš pieņemts, ka atbalsta sistēmas apstiprināšanas laikā saņēmējs atbilst MVU nosacījumiem, ko nosaka Kopienu vadlīnijas un Ieteikums [96/280].

[..]

70. [Atbildētāja] uzskata, ka 1998. gads jāuzskata par atbalsta piešķiršanas gadu. Attiecīgi jāņem vērā atbalsta saņēmēja darbinieku skaits un darbības finanšu dati par 1996. un 1997. gada pārskata periodu [..].

71. [Atbildētāja] uzskata, ka, pretēji [Vācijas Federatīvās Republikas] tēzei, definējot saņēmēju, jāņem vērā Amerikas sabiedrība *IWS*. 1996. un 1997. gadā atbalsta saņēmēja uzņēmuma sastāvā bija *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg, Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* un *IWS*. Šīs trīs sabiedrības tieši vai netieši kontrolēja Polmeijers un tās veica līdzīgu vai paralēlu ekonomiska rakstura darbību, kas ļauj apstiprināt šo sabiedrību ekonomisko vienotību. Neviena no šīm sabiedrībām nevar atsaukties uz ekonomiski neatkarīgas vienības statusu. Ekonomiskās integritātes līmenis ir pietiekami augsts, lai secinātu, ka *IWS* kopā ar divām Eiropā [izvietotām] Polmeijera kokzāģētavām veido vienu un to pašu ekonomisko vienību.

72. Ja ņem vērā 1996. un 1997. gada darbību, redzams, ka 1998. gadā saņēmējs nebija MVU. 1996. gadā kopējais algoto darbinieku skaits bija 416 cilvēki un kopējais gada apgrozījums sasniedza 44,8 miljonus EUR, tādējādi pārsniedzot MVU noteiktās

robežas. 1997. gadā atbalsta saņēmējs nodarbināja 465 algotus darbiniekus un uzrādīja gada apgrozījumu 66,73 miljonu EUR un bilances kopsummu 29,19 miljonu EUR apmērā, tas nozīmē, skaitļus, kas pārsniedz MVU noteiktās robežas. Līdz ar to saņēmējs ir pārsniedzis minēto slieksni divus finanšu gadus pēc kārtas.

[..]

80. Ieteikums [96/280] norāda, ka uzņēmums iegūst vai zaudē MVU statusu tikai tad, ja divus darbības gadus pēc kārtas uzņēmuma rādītāji atrodas virs vai zem noteiktā sliekšņa. 1998. gada 1. jūnijā saņēmējs acīmredzami pārsniedza MVU noteikto robežu. Šis apstāklis jāņem vērā, pārbaudot saņēmēja atbilstību MVU saskaņā ar Ieteikuma pielikuma 1. panta 6. punktu. Atbalsta piešķiršanas brīdī, tātad 1999. gadā, saņēmēja uzņēmuma dati bija zemāki par MVU noteikto maksimālo robežu tikai nepilnu gadu. Šis fakts ļauj [atbildētājai] secināt, ka atbalsta saņēmējs neatbilst MVU definīcijai un ka nekas neļauj atzīt, ka atbalsta piešķiršanas brīdī uzņēmumam piemita MVU raksturīgās grūtības.

[..]

82. [Atbildētāja] apšauba, ka [*IWS*] kapitāla īpašnieku maiņas pamatā ir citi iemesli, nevis MVU definīcijas apiešana [..].

83. Ne [Vācijas Federatīvā Republika], ne atbalsta saņēmējs nav snieguši ne mazāko pamatojumu *Pollmeier* grupas akcionāru maiņai. Acīmredzot, šīs reorganizācijas vienīgais mērķis bija nodrošināt, lai [prasītāja] varētu iegūt priekšrocības, kas MVU piešķirtas kā kompensācija par grūtībām, ar kurām tiem jāsaskaras uzņēmuma lieluma dēļ. *Pollmeier* grupas struktūras, to veidojošo dažādo sabiedrību partneru pastāvošās vienotības un šo sabiedrību savstarpējās ekonomiskās atkarības apskats nerada iespaidu, ka šai grupai piemīt MVU raksturīgās grūtības, uz kurām norādīts Kopienu vadlīnijās. Tādējādi [prasītāja] gūst priekšrocības no citu *Pollmeier* grupas sabiedrību pastāvēšanas tirgū un no pastāvošo kokzāģētavu tehnoloģijas tādā nozīmē, ka tai nav jāpārvar (tehnoloģiskas un izplatīšanas) grūtības, kas saistītas ar attiecīgā tirgus apgūšanu.

[..]

86. Tā kā atbalsta saņēmējs ir liels uzņēmums, piešķirto atbalstu tikai 35 procentu apmērā var uzskatīt par atbalsta sistēmas noteikumos paredzētu pastāvošu atbalstu, turpretim atlikušie 13,18 procenti jāuzskata par jaunu atbalstu. Tā kā šis atbalsts 13,18 procentu apmērā piešķirts bez Komisijas atļaujas, tas bija nelikumīgs.

[..]"

Process un lietas dalībnieku prasījumi

19 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 29. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.

20 Ar 2002. gada 26. novembra vēstuli prasītāja atteicās no saviem prasījumiem, kuros tā lūdza atcelt Apstrīdēto lēmumu daļā par šī lēmuma 1. pantā minētās summas, kas pārsniedz EUR 2 808 319,95, atmaksu.

21 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu, un Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja prasītāju iesniegt konkrētus dokumentus. Prasītie dokumenti tika Tiesai iesniegti noteiktajā termiņā.

22 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2004. gada 4. marta tiesas sēdes laikā.

23 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apstrīdēto lēmumu;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt izdevumus.

24 Atbildētājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt izdevumus.

Juridiskais pamatojums

25 Lai pamatotu savu prasību atcelt lēmumu, prasītāja atsaucas uz trīs pamatiem. Pirmo pamatu veido juridiska kļūda, piemērojot Ieteikumu 96/280, otro veido kļūda vērtējumā par MVU definīcijas kritēriju apiešanu, trešo veido juridiska kļūda un kļūda vērtējumā, novērtējot ekonomisko vienotību un to, vai pastāv MVU raksturīgās grūtības.

26 Tā kā pirmais un trešais pamats pēc būtības attiecas uz to pašu jautājumu, lai noskaidrotu, vai atbildētāja spēja novērtēt ekonomisko integrāciju un ekonomiska rakstura grūtības, kas pārsniedz Ieteikumā 96/280 definētos kritērijus, šie pamati jāpārbauda saistīti.

Par pirmo un trešo pamatu, ko veido juridiska kļūda un kļūda vērtējumā, piemērojot Ieteikumu 96/280

Lietas dalībnieku argumenti

27 Prasītāja uzskata, ka, pieņemot Ieteikumu 96/280, Komisija sev pašai uzliek par pienākumu ievērot MVU jēdziena noteiktu interpretāciju. Tādējādi ekonomiskās integrācijas un MVU raksturīgo grūtību atsevišķs novērtējums, neņemot vērā MVU

definīcijas kritērijus, ir nelikumīgs, jo tieši šie kritēriji jāizmanto, lai noteiktu ekonomisko integrāciju un to, vai pastāv MVU raksturīgās grūtības. Saskaņā ar prasītājas viedokli, Ieteikuma 96/280 mērķis ir tieši standartizēt šo novērtējumu un tādējādi nodrošināt vienlīdzību un tiesisko drošību. No minētā izriet, ka Komisijai nebija tiesību novērtēt atbalsta saņēmēja patieso ekonomisko ietekmi, kas pārsniedz tā formālo statusu.

28 Prasītāja apgalvo — ar Apstrīdēto lēmumu atbildētāja kļūdaini uzskata, ka prasītāja attiecīgajā laikā neatbilda visiem MVU definīcijas kritērijiem. Tā neapstrīd faktus, kas ir Apstrīdētā lēmuma pamatā, bet uzskata, ka atbildētāja konkrētajā laika posmā nevarēja ņemt vērā *IWS* ekonomiskos datus, lai novērtētu, vai prasītāju var uzskatīt par MVU.

29 Šaja sakarā tā uzsver, pirmkārt, ka tās kapitāls pilnībā tieši vai netieši pieder Polmeijera kungam. Prasītāja uzskata, ka Polmeijera kungs, būdams fiziska persona, nav uzņēmums Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punkta izpratnē. Pēc prasītājas domām, no minētā izriet, ka prasītāja atbilst neatkarības kritērijam.

30 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka, pat uzskatot Polmeijera kungu par uzņēmumu Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punkta izpratnē, šis uzņēmums tik un tā atbilst MVU definīcijas kritērijiem.

31 Pēc prasītājas domām, ja Polmeijera kungu var uzskatīt par uzņēmumu, lai piemērotu Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punktu, šī "uzņēmuma" attiecīgie dati jānosaka, summējot visu to sabiedrību datus, kurās Polmeijera kungam atbalsta piešķiršanas brīdī tieši vai netieši piederēja kapitāls vai balss tiesības 25 un vairāk procentu apmērā.

32 Šajā sakarā prasītāja uzsver, ka attiecīgais atbalsts tai piešķirts ar 1998. gada 2. septembra lēmumu, kurā 1999. gada 12. maijā veiktas būtiskas izmaiņas.

33 Šajā laika posmā Polmeijera kungam 25 un vairāk procentu apmērā tieši vai netieši piederēja kapitāls sabiedrībās *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* un *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg*, kā arī prasītājas kapitāls. Tomēr šajā laika posmā Polmeijera kungam nepiederēja *IWS* kapitāls vai balss tiesības šīs sabiedrības valdē 25 un vairāk procentu apmērā.

34 Prasītāja uzskata, ka Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 8. punkts attiecas tikai uz pēdējo pilno finanšu gadu, aprēķinot datus, lai atbalsta saņēmējam uzņēmumam piemērotu MVU definīcijas kritērijus, nevis lai noteiktu uzņēmumus, kuru dati ir jāapvieno šī paša Ieteikuma pielikuma 1. panta 4. punkta izpratnē. No minētā izriet, ka "uzņēmuma", ko veido Polmeijera kungs, dati būs identiski tiem, kas norādīti Apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 70. punkta tabulas ailē "Kopsumma" pēc tam, kad atrēķināti *IWS* dati, un tiem, kas norādīti Apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 73. punkta tabulas ailē "Kopsumma bez *IWS*", jo atbalsta piešķiršanas brīdī Polmeijera kungam piederēja mazāk nekā 25 procenti *IWS* kapitāla. Tādēļ "uzņēmuma", ko veido Polmeijera kungs, dati ir palikuši zem Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 1. punktā minētā sliekšņa, tādējādi šis "uzņēmums", ko veido Polmeijera kungs, atbilst visiem MVU definīcijas kritērijiem. Līdz ar to pati prasītāja atbilst Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punktā minētajam neatkarības kritērijam.

35 Pēc prasītājas domām, Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 6. punktā izklāstītos nosacījumus (turpmāk tekstā — "divu secīgu finanšu gadu nosacījums") piemēro kritērijiem, kas izvirzīti 1. panta 1. punkta divos pirmajos ievilkumos (par darbinieku skaita un apgrozījuma slieksni), nevis 1. panta 3. punktā minētajam neatkarības kritērijam vai 1. panta 4. punktā minētajam 25 procentu slieksnim.

36 Prasītāja secina, ka 1998. gada 1. jūnijā tā atkal ir kļuvusi neatkarīga Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punkta izpratnē un rezultātā atbilda visiem MVU definīcijas kritērijiem, līdz ar to nav piešķirama nozīme divu secīgu finanšu gadu nosacījumam.

37 Prasītāja uzskata, ka atbildētāja jebkurā gadījumā ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, pieņemot, ka pastāv *Pollmeier* grupa. Prasītāja uzsver, ka faktiski nepastāv viena *Pollmeier* grupa, bet, pat visstingrāk izvērtējot jautājumu, no vienas puses, "grupa", ko veido uzņēmumi, kuros Polmeijera kungam pieder daļas, un, no otras puses, uzņēmumi, kas veido "*Pollmeier-Rietberg* grupu". Prasītāja uzskata — ar to, ka sabiedrību kapitāls pieder vienai un tai pašai kapitāla turētāju ģimenei, nepietiek, lai pierādītu šo sabiedrību ekonomisko vienotību. Pēc prasītājas domām, kopš 1998. gada 1. jūnija Polmeijera kungam piederošās *IWS* kapitāla daļas 23,25 procentu apmērā nepiešķir viņam nekādas vadības vai kontroles priekšrocības. Attiecībā uz *IWS* prasītāja jo īpaši uzsver, ka Gotvalda kungs, kurš no 1998. gada 1. jūnija ir vienīgais atbildīgais direktors, ieņēma šo amatu jau pirms šīs dienas. Prasītāja piebilst, ka Polmeijera kungs nekad nav pavadījis vairāk par vienu vai divām dienām Amerikas Savienotajās Valstīs.

38 Pēc prasītājas domām, Polmeijera kungam piederošajiem uzņēmumiem ne attiecībā uz to klientiem, ne attiecībā uz piegādātājiem nav nekā kopīga ar uzņēmumiem, kuros lielākā daļa kapitāla pieder citiem Polmeijeru ģimenes locekļiem. Šie uzņēmumi darbojas dažādos tirgos. Šiem uzņēmumiem nav arī ne kopīgas grāmatvedības uzskaites, ne kopīgas personāla vadības.

39 Attiecībā uz interneta mājas lapu www.pollmeier.com, uz ko izdarīta atsauce Apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 16. punktā, prasītāja atzīmē, ka šī mājas lapa jau ilgstoši nav atjaunota. Prasītāja piebilst, ka interneta mājas lapā ievietotais teksts kā tāds nevar būt pierādījums juridiski konstatējamai ekonomiskai vienotībai.

40 Atbildētāja norāda, pirmkārt, ka prasītājai atbalsta piešķiršanas laikā nebija MVU statuss. Faktiski, ne 1998. gadā, ne 1999. gadā prasītāja neatbilda neatkarības kritērijam. Atbildētāja uzsver, ka, saskaņā ar konkurences tiesībām, uzņēmuma jēdziens ietver arī fiziskas personas.

41 Šajā sakarā atbildētāja uzsver — nav apstrīdams, ka līdz 1998. gada 1. jūnijam Polmeijera kungs kontrolēja sabiedrību *IWS* un ka vēlāk viņš samazināja sev piederošo daļu skaitu šajā sabiedrībā tādā veidā, ka nodeva 41 procentu daļu savai māsai, Tegelkampas kundzei, un 10 procentus daļu Gotvalda kungam, tādējādi pat pēc 1998. gada 1. jūnija brāļiem Polmeijeriem un viņu māsai kopā joprojām piederēja 89 procenti *IWS* kapitāla daļu. Pēc atbildētājas domām, Polmeijera kungs, viņa brālis E. Polmeijers un viņa māsa Tegelkampa veido "vienu partneru vienību".

42 Atbildētāja norāda, ka, pēc viņas domām, attiecīgā atbalsta saņēmējs ir *Pollmeier* grupa, nevis tikai prasītāja.

43 Otrkārt, atbildētāja uzskata, ka Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 6.–8. punktā norādītie aprēķinu noteikumi jāpiemēro atbalsta saņēmējam un tā mātes sabiedrībām.

44 Rezultātā atbalsta saņēmējs būs MVU, ja vismaz 75,01 procents to akcionāru paši ir MVU.

45 Atbildētāja uzskata, ka MVU definīcija nav jāpiemēro automātiski un formāli. Tā uzskata, ka ne visi uzņēmumi, kas formāli atbilst MVU definīcijai, faktiski ir MVU. Tieši pretēji — minētais Ieteikums skaidri pieļauj noteiktu elastību un tādējādi iespēju izskatīt atbalsta saņēmēja faktisko ekonomisko ietekmi, neraugoties uz tā formālo statusu.

46 Atbildētāja atzīmē, ka vajadzība nodrošināt tiesisko drošību un MVU "plānošanas drošību" neiestājas pret šādu interpretāciju. Saskaņā ar atbildētājas viedokli, tieši tiesiskā drošība un īsto MVU "plānošanas drošība" prasa, lai tie neizjustu grūtības salīdzinājumā ar konkurentiem, kuru globālā situācija atšķiras no tās, kādā atrodas MVU.

47 Attiecībā uz iespējamo kļūdu vērtējumā atbildētāja uzsver, ka prasītāja nevar uzrādīt MVU tipiskas strukturālas grūtības, ar ko tā būtu saskārusies attiecīgajā laika posmā. Atbildētāja atsaucas uz *IWS*, turpmāk sauktu — *Hardwood*, interneta mājas lapu, kas, pēc atbildētājas domām, norāda uz *Pollmeier* grupas vienotu pieeju pasaules mērogā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

48 Pirmkārt, jāpārbauda prasītājas arguments, kas izriet no tā, ka atbildētāja pamatojusi savu lēmumu ar MVU jēdziena definīciju, kas atšķiras no Ieteikumā 96/280 norādītās redakcijas, uzskatot, ka "uzņēmumā, kas saņēma atbalstu, ietilpa *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg, Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* un *IWS*".

49 Šajā sakarā Apstrīdētā lēmuma 71. apsvērumā paredzēts:

"[..] 1996. un 1997. gadā uzņēmumā, kas saņēma atbalstu, ietilpa *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg*, *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg* un *IWS*. Šīs trīs sabiedrības tieši vai netieši kontrolēja Polmeijers, un tās veica līdzīgu vai paralēlu ekonomiska rakstura darbību, kas ļauj apstiprināt šo sabiedrību ekonomisko vienotību. Neviena no šīm sabiedrībām nevar atsaukties uz ekonomiski neatkarīgas vienības statusu. Ekonomiskās vienotības līmenis ir pietiekami augsts, lai secinātu, ka *IWS* kopā ar divām Eiropā [izvietotām] Polmeijera kokzāģētavām veido vienu un to pašu ekonomisko vienību."

50 Jāatgādina, ka, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja juridiski nodalītas juridiskas un fiziskas personas veido vienu ekonomisku vienību, piemērojot Kopienu konkurences normas, pret tām jāatiecas kā pret vienu uzņēmumu (šajā sakarā skat. Tiesas 1984. gada 12. jūlija spriedumu lietā 170/83 *Hydrotherm, Recueil*, 2999. lpp., 11. punkts, un, pēc analoģijas, Pirmās instances tiesas 2000. gada 29. jūnija spriedumu lietā T-234/95 *DSG*/Komisija, *Recueil*, II-2603. lpp., 124. punkts).

51 Valsts atbalsta jomā, nosakot atbalsta saņēmēju, rodas jautājums par vienas ekonomiskas vienības pastāvēšanu (šajā sakarā skat. Tiesas 1984. gada 14. novembra spriedumu lietā 323/82 *Intermills*/Komisija, *Recueil*, 3809. lpp., 11. un 12. punkts). Šajā sakarā ir nospriests — nolūkā piemērot valsts atbalsta sistēmas noteikumus, Komisijai dota ievērojama diskrecionārā vara, lai noteiktu, vai uzņēmumi, kas veido daļu no grupas, ir jāuzskata par ekonomisku vienību, vai arī par juridiski un finansiāli neatkarīgiem uzņēmumiem (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedumu lietās T-371/94 un T-394/94 *British Airways* u.c./ Komisija, *Recueil*, II-2405. lpp., 313. un 314. punkts, un, pēc analoģijas, iepriekš minēto spriedumu lietā *DSG*/Komisija, 124. punkts).

52 Šī Komisijas diskrecionārā vara uzliek par pienākumu ņemt vērā un novērtēt sarežģītus ekonomiskus faktus un apstākļus. Tā kā Kopienu tiesas nevar aizstāt Komisijas kā lēmuma autora konstatēto faktu vērtējumu ar savu vērtējumu, jo īpaši ekonomikas jomā, tad Pirmās instances tiesas kontrolei šajā sakarā jāaprobežojas ar pārbaudi par to, vai Komisija ievērojusi procesuālās normas un izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, vai faktu materiāli ir precīzi, kā arī vai nepastāv acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (Pirmās instances tiesas 2002. gada 14. maija spriedums lietā T-126/99 *Graphischer Maschinenbau/* Komisija, *Recueil*, II-2427. lpp., 32. punkts).

53 Turklāt no EKL 87. panta 3. punkta un EKL 88. panta formulējuma izriet, ka Komisija pirmajā no diviem noteikumiem minēto atbalstu "var" uzskatīt par saderīgu ar kopējo tirgu. Tādēļ, pat ja Komisijai vienmēr ir pienākums noteikt tās kontrolētā valsts atbalsta saderību ar kopējo tirgu, kaut arī par šo atbalstu Komisijai nav paziņots (šajā sakarā skat. Tiesas 1990. gada 14. februāra spriedumu lietā C-301/87 Francija/Komisija, sauktu — "Boussac", *Recueil*, I-307. lpp., 15.–24. punkts), Komisijas pienākumos neietilpst atzīt šāda nepaziņota atbalsta saderību ar kopējo tirgu (skat., pēc analoģijas, Tiesas 2003. gada 13. februāra spriedumu lietā C-409/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-1487. lpp., 94. punkts).

54 Tomēr tāpat jāatgādina, ka Komisijai ir saistošas tās pieņemtās vadlīnijas un paziņojumi valsts atbalsta kontroles jomā tiktāl, ciktāl tās atbilst Līguma normām un ciktāl tās atzīst dalībvalstis (iepriekš minētais spriedums lietā Spānija/Komisija, 95. punkts, un Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-91/01 Itālija/Komisija, *Recueil*, I-4355. lpp., 45. punkts).

55 Šajā gadījumā prasītāja pēc būtības uzskata, ka Ieteikuma 96/280 noteikumi ir formulēti tādējādi, lai neatstātu Komisijai diskrecionāru varu definēt MVU jēdzienu ārpus minētā Ieteikuma noteiktajiem ietvariem.

56 Tomēr šajā sakarā jāatgādina, ka no MVU vadlīniju 1.2 punkta izriet, ka Komisijas labvēlīgo pieeju valsts atbalsta piešķiršanai MVU pamato tirgus trūkumi, kuru dēļ šiem uzņēmumiem jāsaskaras ar vairākām grūtībām un kas tādējādi ierobežo šo uzņēmumu vēlamo sociālo un ekonomisko attīstību.

57 No MVU vadlīniju 3.2 punkta izriet — lai uzņēmumu kvalificētu par MVU šo vadlīniju izpratnē, tam jāatbilst trim kritērijiem, proti, darbinieku skaita, finanšu un neatkarības kritērijam (iepriekš minētais spriedums lietā Itālija/Komisija, 46. un 47. punkts).

58 Attiecībā uz šo pēdējo minēto kritēriju Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. punktā paredzēts, ka par neatkarīgiem jāuzskata uzņēmumi, kuru kapitāls vai balss tiesības 25 vai vairāk procentu apmērā nepieder uzņēmumam vai kopīgi vairākiem uzņēmumiem, kas neatbilst MVU definīcijai.

59 Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 4. punktā tāpat paredzēts — lai aprēķinātu šī panta 1. punktā minētās robežas, jāsummē (atbalsta) saņēmēja uzņēmuma un visu to uzņēmumu dati, kuros tam tieši vai netieši pieder kapitāla daļas vai balss tiesības 25 un vairāk procentu apmērā.

60 Tomēr jāatgādina, ka akta rezolutīvā daļa ir nešķirami saistīta ar tā motīvu daļu tādējādi, ka tā jāinterpretē, vajadzības gadījumā ņemot vērā pamatojumu, kas novedis pie šī akta pieņemšanas (Tiesas 1997. gada 15. maija spriedums lietā

C-355/95 P *TWD*/Komisija, *Recueil*, I-2549. lpp., 21. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Itālija/Komisija, 49. punkts).

61 Šajā gadījumā jo īpaši no Ieteikuma 96/280 astoņpadsmitā, deviņpadsmitā un divdesmit otrā apsvēruma, kā arī MVU vadlīniju 3.2 punkta izriet, ka neatkarības kritērija mērķis ir nodrošināt, lai MVU paredzētie pasākumi patiešām radītu priekšrocības uzņēmumiem, kuru lielums rada tiem grūtības, bet ne tiem, kas pieder lielai grupai un kuriem tādējādi ir pieejami līdzekļi un atbalsts, kas nav pieejams viņu konkurentiem — līdzīga lieluma uzņēmumiem, kas nepieder lielai grupai. No minētajiem noteikumiem tāpat izriet — lai ietvertu tikai uzņēmumus, kas ir faktiski neatkarīgi MVU, jāatbrīvojas no MVU juridiskām konstrukcijām, kas veido ekonomisku grupu, kuras ietekme pārsniedz šāda MVU iespējas, un jānodrošina, lai MVU definīcija netiek apieta tīri formālu iemeslu dēļ.

62 Tādēļ Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 3. un 4. punkts jāinterpretē, ievērojot šo mērķi tādējādi, ka, aprēķinot šī paša panta 1. punktā minēto slieksni, jāņem vērā pat tāda uzņēmuma dati, kurš mazāk nekā 25 procentu apmērā pieder citam uzņēmumam, ja abi šie uzņēmumi, lai arī būdami formāli nodalīti, veido vienu ekonomisku vienību (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Itālija/Komisija, 51. punkts).

63 No minētā izriet, ka šajā sakarā Komisijas pieņemtie paziņojumi negroza pašas Komisijas diskrecionāro varu noteikt, vai sabiedrības, kas veido daļu no grupas, ir jāuzskata par vienu ekonomisku vienību vai arī par juridiski un finansiāli neatkarīgām sabiedrībām, lai piemērotu valsts atbalsta sistēmu. Komisija var uzskatīt, ka uzņēmums neatbilst MVU definīcijas kritērijiem un veido daļu no ekonomiskas vienības pat tad, ja šis uzņēmums mazāk nekā 25 procentu apmērā pieder citam uzņēmumam, kas ietilpst šajā pašā ekonomiskajā vienībā.

64 Tādēļ atbildētājai ir tiesības vispirms noteikt, vai prasītāja veido daļu no grupas, kas jāuzskata par ekonomisku vienību, un tikai pēc tam pārbaudīt, vai šī grupa atbilst Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 1. punktam.

65 Šādos apstākļos ir jānoraida prasītājas iebildums, saskaņā ar kuru Apstrīdētajā lēmumā atbildētāja ir pieļāvusi tiesību kļūdu, lietojot MVU jēdziena definīciju, kas atšķiras no Ieteikumā un MVU vadlīnijās minētās redakcijas.

66 No minētā tāpat izriet, ka nav atbalstāms prasītājas arguments, ar ko tā apstrīd Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 8. punkta piemērošanu, lai noteiktu uzņēmumus, kuru dati jāņem vērā minētā panta 4. punkta izpratnē. Faktiski jautājums par to, vai Polmeijera kunga īpašumā esošo *IWS* kapitāla daļu apjoms pārsniedz vai nepārsniedz 25 procentus, nav izšķirošs, lai noteiktu, vai sabiedrība *IWS* pieder ekonomiskai vienībai, kas saņēmusi atbalstu. Rezultātā apstāklis, ka Polmeijera kungs 1998. gada 1. jūnijā savas daļas ir cedējis, tāpat neietekmē šīs prāvas iznākumu.

67 Turklāt jāpārbauda, vai Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka Polmeijera kungam un viņa ģimenei piederošās dažādās sabiedrības veido vienu ekonomisku vienību, pamatojoties uz to, ka starp prasītāju un citiem Polmeijeru ģimenes locekļu īpašumā esošiem uzņēmumiem pastāvošo attiecību raksturs atšķiras no tā, kas parasti pastāv starp nodalītiem un neatkarīgiem uzņēmumiem.

68 Šajā gadījumā nav apstrīdams tas, ka prasītāja veido daļu no uzņēmumu grupas, kuru no 1987. gada veidojis Polmeijera kungs. Faktiski, prasītājas kapitāls atbalsta

piešķiršanas laikā pilnībā piederēja sabiedrībai *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg*, kuras kapitāls tāpat 100 procentu apmērā pieder Polmeijera kungam. Turklāt sabiedrībai *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* pieder 60 procenti sabiedrības *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg*, bet Polmeijera kungam tieši pieder atlikušās šīs sabiedrības daļas.

69 Turklāt līdz 1998. gada 1. jūnijam Polmeijera kungam piederēja *IWS* daļas 74,25 procentu apmērā un viņa brālim piederēja atlikušās daļas. Tāpat nav apstrīdams, ka šīs *IWS* kapitāla struktūras izmaiņas veiktas 1998. gada 1. jūnijā jeb trīs dienas pēc 1998. gada 27. maija, kad prasītāja iesniedza lūgumu sniegt atbalstu ieguldījumu veidā. Turklāt 41 procentu Polmeijera kungam piederošo *IWS* daļu viņš cedēja savai māsai un 10 procentus — Gotvalda kungam, kurš, saskaņā ar prasītājas apgalvojumiem, nenoliedzami neietilpst Polmeijeru ģimenes lokā. Kopš šīs dienas 89 procenti *IWS* daļu piederēja Polmeijera kungam un viņa ģimenes locekļiem (viņa brālim un māsai).

70 Pirmās instances tiesa tāpat konstatē, ka prasītāja, tāpat kā sabiedrības *IWS, Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* un *Pollmeier Massivholz GmbH & Co. KG, Creuzburg*, veic līdzīgu vai paralēlu ekonomiska rakstura darbību, kas ļauj apstiprināt šo sabiedrību vienotību. Atbildētājas Apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 16. un 17. punktā ietverti šādi paskaidrojumi:

"*Pollmeier* grupas interneta mājas lapā dažādas šīs grupas sabiedrības, ieskaitot [*IWS*], aprakstītas kā *Pollmeier* grupas "ražotnes" [..] *IWS* preču izplatīšanu Eiropā līdz 1999. gada 17. jūlijam atbilstoši pārstāvniecības līgumam nodrošināja *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg*. [..] Līdz 1998. gada 1. jūnijam visas *Pollmeier* grupas sabiedrības vairāk vai mazāk tiešā veidā caur *Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* vadīja Polmeijera [kungs]. Sabiedrības, kas darbojas vienā un tajā pašā tirgū un kuras kontrolē viena un tā pati persona, nav

ekonomiski neatkarīgas un tādēļ uzskatāmas par vienas un tās pašas ekonomiskas vienības integrētu daļu."

71 Apstrīdot šos secinājumus, prasītāja aprobežojas ar apgalvojumu, ka Kreicburgas un Malhovas kokzāģētavas, no vienas puses, un *IWS*, no otras puses, nedarbojās vienā jomā, ka tās nestrādāja kopīgi un ka tās vairs netika kopīgi vadītas. Turklāt nebija arī kopīgas grāmatvedības uzskaites vai kopīgas personāla vadības. Prasītāja piebilst, ka tā pati un *IWS* nedarbojās vienā un tajā pašā tirgū. Šajā sakarā prasītāja uzskata, ka Kreicburgas un Malhovas kokzāģētavas nodrošināja kokzāģētavu pakalpojumus, turpretim *IWS* ražoja līmētas koka plāksnes.

72 Tomēr prasītāja nav norādījusi nevienu pārliecinošu apstākli, kas ļautu apšaubīt atbildētājas apgalvojumus.

73 Faktiski, attiecībā uz to, ka nepastāv kopēja kontrole pār dažādiem Polmeijeru ģimenei piederošiem uzņēmumiem, prasītāja neapstrīd datus par ģimenes īpašumā esošām daļām, bet uzskata, citādi nepamatojot savu sacīto, ka šī daļu piederība nenorāda uz to, ka tiek veikta šo sabiedrību faktiska kontrole.

74 Turklāt prasītāja nav iesniegusi pamatojumu, kas norādītu, ka, pateicoties prasītājas saistībai ar citiem *Pollmeier* grupas uzņēmumiem un šo sabiedrību kopā veikto darbību līdzībai, prasītāja nevarēja gūt priekšrocības ne no citu *Pollmeier* grupas

sabiedrību darbības tirgū, ne no pastāvošo kokzāģētavu tehnoloģijas. Tādējādi jāuzskata, ka prasītāja izvairījās no grūtībām, ar ko parasti saskaras MVU un kas ietver grūtības piekļūt tehnoloģijām un izplatīšanas resursiem, kuri vajadzīgi, lai apgūtu attiecīgo tirgu.

75 Tādēļ prasītāja nav pierādījusi, ka atbildētāja ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka dažādās Polmeijera kungam un viņa ģimenei piederošās sabiedrības veido vienu ekonomisku vienību.

76 Attiecībā uz to, ka prasītāja ir izteikusi pārmetumus atbildētājai par izvairīšanos no faktu pietiekami skaidra izklāsta administratīvā procesa laikā, pietiek norādīt — kā tas izriet no aicinājuma, piemērojot EKL 88. panta 2. punktu, sniegt piezīmes par attiecīgo atbalstu, kas publicēts 2001. gada 9. jūnija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, — ka atbildētāja šī paziņojuma kopsavilkuma daļā ar nosaukumu "Vērtējums" konstatēja, ka, "saskaņā ar atsevišķiem rādītājiem, dažādas juridiskas vienības strādā vienas vadības pakļautībā un [ka] to ražošanas darbības koordinē kā viena uzņēmuma darbības". Atbildētāja piebilda, ka tā "[šaubās] par to, vai tikai vienu juridisku personu — *Pollmeier Malchow GmbH* — var uzskatīt par atbalsta saņēmēju". Turklāt no 2001. gada 13. marta vēstules, ar ko atbildētāja paziņoja Vācijas Federatīvajai Republikai par savu lēmumu uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru, un jo īpaši no šīs vēstules 8. jautājuma izriet, ka atbildētāja aicināja Vācijas Federatīvo Republiku sniegt tai informāciju saistībā ar ziņojumiem starp Polmeijera kungu, Ekerhardu Polmeijeru [*Ekkerhard Pollmeier*] un Dorisu Tegelkampu [*Doris Tegelkamp*], kuri, acīmredzot, ir *Pollmeier* grupai piederošu sabiedrību partneri un/vai vadītāji. Prasītājas arguments tādējādi jānoraida kā nepamatots.

77 Līdz ar to atbildētāja, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja uzskatīt, ka šo sabiedrību ekonomiskās vienotības dēļ, atsevišķu šo sabiedrību struktūru integrācijas dēļ un šo sabiedrību kapitāla sastāva dēļ prasītāja, kā arī sabiedrības *IWS, Pollmeier GmbH, Holzverarbeitungsbetrieb, Rietberg* un *Pollmeier Massivholz*

GmbH & Co. KG, Creuzburg veido vienu un to pašu ekonomisko vienību un ka *IWS* tādējādi jāņem vērā, definējot atbalsta saņēmēju.

78 Tā kā prasītāja nav apstrīdējusi, ka kopā ar *IWS* datiem grupa neatbilda MVU definīcijas kritērijiem, atbildētājai bija tiesības secināt, ka atbalsta saņēmējs ir liels uzņēmums.

79 No minētā izriet, ka atbildētājai Apstrīdētā lēmuma motīvu daļas 86. punktā bija tiesības secināt — "tā kā atbalsta saņēmējs [ir] liels uzņēmums, piešķirto atbalstu tikai 35 procentu apmērā var uzskatīt par atbalsta sistēmas noteikumos paredzētu pastāvošu atbalstu, turpretim atlikušie 13,18 procenti jāuzskata par jaunu atbalstu" un "tā kā šis atbalsts piešķirts bez Komisijas apstiprinājuma, tas [bija] nelikumīgs".

80 Visbeidzot, tā kā atbildētāja, nepieļaujot ne tiesību kļūdu, ne acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja uzskatīt, ka dažādās Polmeijera kungam un viņa ģimenei piederošās sabiedrības veido ekonomisku vienību, tad neatkarīgi no tā, vai tiek piemērota norma, kas uzliek par pienākumu ņemt vērā divus secīgus finanšu gadus, atbalsta saņēmējs pārsniedz MVU definīcijā paredzētos kritērijus, jo ir jāņem vērā *IWS* dati. Tādēļ prasītājas argumenti par Ieteikuma 96/280 pielikuma 1. panta 6. punkta iespējamo pārkāpumu šajā gadījumā ir jānoraida.

81 No minētā izriet, ka pirmais un trešais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, ko veido kļūda vērtējumā par MVU definīcijas kritēriju apiešanu

82 No Pirmās instances tiesas veiktās pirmā un trešā pamata pārbaudes izriet, ka jautājums par MVU definīcijas kritēriju iespējamo pārkāpumu nav svarīgs. Faktiski, atbildētāja, nepieļaujot ne tiesību kļūdu, ne acīmredzamu kļūdu vērtējumā, varēja uzskatīt, ka dažādās Polmeijera kungam un viņa ģimenei piederošās sabiedrības veido ekonomisku vienību, ko nevar uzskatīt par MVU, no kā izriet, ka nav vajadzības papildus pārbaudīt, vai ir notikusi MVU kritēriju apiešana.

83 Ņemot vērā iepriekš minēto, tāpat jānoraida otrais pamats un arī visa prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

84 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar atbildētājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) piespriest prasītājai atlīdzināt izdevumus.

Legal Tiili Meij

Vilaras Forwood

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 14. oktobrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

H. Legal